

Nó, tóż mómy dzisiej Trzech Króli, znaczy sie świynto Objawienia Pańskiego. Zawdy to bólo szykowniste świynto, do ftego my sam we Polsce wróciyli we 2011r. Sniyśli tyn fajer za Gomułki we 1960 roku. I tak prôwdóm, za pierónym starego piyrwyj, dziepiyro łod tych Trzech Króli napoczynôł sie fazing, znacy sie tyn karnewal abo inakszij bakusy. Co to dzisiej jes za fajer, niy byda sam gynał tuplikowôł (boście przeca niy sóm przy tych radijokach na katyjmusie) rzykna ino tela, coch wyczytôł we jednyj ksióńdze:

– Kaj sie zasik zapodziôli moje fuzekle? Pierônje, we tyj chałpie to richtik nic niy poradza nojńść. Sto pierónóm! Ale bajzel!

– Elza, tyś kajsiś niy skukała tyj mojih nowych zoków? Jô je sam we antryju łostawiôł i terôzki jich niy poradza znojść.

– A dejżysz mi pokój giździe, boch je terôzki pod brałzóm. Niy wyleza i ci niy byda rychtować twojigo łobleczyńô.

Lakszuły tyż jakech je łónskiego roka wrajziôł do putnie, to do dzisiôj blank niy łopucowane dotwali.

– Elza, a kaj môsz gutalin? Bo musza przeca te szczewiki wysnożyć, tyż gynał wyglancować.

Skoranie boskie ze tóm balangóm, tyż ci sie cosik ubzdało. Przeca mogli my, jak blank normalne ludzie, zicnónć sie na zofie, szluknónć po maluśkim, cosik tam wciepnónć do trownicy i tyż by nóm ta sobota śleciała. A łóna nic ino rzóndzi:

– Ojgyn, ruchtuj sie, bo kôždô sobota we tym fazingu niy bydymy styrceć we chałpie, ino targómy na tańcowanie do „Bryki” lebo do inkszego „Szopyna” jak inksze ludzie! – mrónicy pod kicholym.

– Boczysz jak gryfnie bólo ło dwanostyj we Zilwestra na chorzowskim Rynku kaj nasz „na wieki, wieków amyn-Prezidynt” ciepnól do Chorzowiôków ryjda i snochwiôł, jak to terôzki gryfnie i fajniście bydzie we mieście – cióngnie moja dalszij te swoji jamrowani.

– Jô przeca niy ma jesce tako starô, cobych durch we chałpie siedziala, pra? Coch miôł pedzieć? Przeca niy powia, iże na Ółma to łóna niy jes jesce podano, chocia jij, jak i mie, już ta rojmatika i hercklekoty tyż niy dôwajóm pokój. Co inkszego, kiejby mie przipytała jakô modô, gryfnô dziółcha. Nó ale, co prôwda, to prôwda. Rółz do roka to i bali swojã starô trza przeluftować, bo moge sie i tak trefić, jak Bercikowi łod Majzliny. Łónskiego roku, tak jakosik kole tych Trzech Króli, trefiólech Bercika jak wyciepowôł hasie do aszynkibli na placu, gryfniech go pozdrowiôł, powinszowôł mu na Nowe Lato i pytóm go sie:

– Bercik, rzyknij mi ino jak ci śleciôł Zilwester?

Bercik poszkrobôł sie przodzij po gowie, pomedikowôł i jakisik markotny pado:

– Wiysz Ojgyn, iże niy wiym, jesce mi kamraty tego niy łozprawiali!

Nô, tóż tyż bez srogich mecyji, kciôł niy kciôł zaczónech sie do tyj balangi fest rychtować.

– Elza, a ze mojigo ancuga kulki na mole żeś już powycióngąła, i przeluftowałas go ździebko?

– A co ty giździe niy wóniôłes go już przed Zilwestrym?

Wónioł cy niy, spytać sie przeca moga, pra?

Nó, entlich! Wylazła już ze tyj badywany. Ida deczko tyn mój łobrośnióny psychol łodropać i parfinym popyrskać.

Terôzki jesce hymda, binder... a można fliga? A niy! Łónskiego roku to ci mie ta fliga pierónym żła pod karkiy, lepszij bydzie binder, bo zawdy go idzie róż-dwa ściepónć.

....

– Halo!... Taksy? Ja? Nó, to jes jô Ojgyn ze Pnioków. Bydóm frelko tacy dobrzi i jak zawdy podciepnóm mi sam jakô taksa ... ino srogo, bo jadymy na balanga na Wolka, a moja starô sie festelnie szumne szaty łoblykła i do bele jakigo autoka sie niy bydzie poradziyła wkarycyc. Co, byda musił doczkać pôrã minut? Ło sto pierónów, przeca jô sie we tym ancugu sam na isto uwarza, a i mojij staryj còłkô fresa sie zapoci. Musza doczkać? Tóž doczkóm...

– Nó Elza jeżeś już fertik? Bo zarôzki autok przijedzie i karycymy sie yntlich na ta balanga. Tyż mie diosek pokusiól łoblyc te lakszuły. Gryfne co prôwda sóm, ale na ta moja rać ździebko za knap, jesce mi sie sroge plynckiyrze zrobióm jak to bóło łónskiego roku.

Taksa przijechała i my róż-dwa znodli u „Bryki”.

– Witómy panie Ojgyn, witómy. Wy zasik u nôs, pra?

Co zasik u nôs, co? Zawar by tyn psychol i niy fandzolól tela. Jesce moja Elza bydzie mi chaja robić, iże sam cinyngiy m łajza.

– Tisz jak zawdy, tyn sóm, we ćmoku?– Ja, ja, kaj cymno tam przijymno, haa, haa, haa...

A cobyś puk, giździe diosecki, zawrzesz ta fresa, abo niy? Còłki wieczór mi jesce Elza bydzie myndzić skuli tego.

– Może być, może łostać. I dejcie sam zarôzki co do piciô, bo móm brand po tym dziesiejszym łobiedzie jak sto diosków.

– Ty łochyntolu diosecki! Nic ino zarôzki ło gorzôle myślisz. Siednymy sie nôjprzodzij, prziwitómy z przocielami, kuknymi jak sie te dwie stare murchle dzisiôj wysztiglowali... jeeee... Agnys we peruce, abo to można jeji szkóty tak styrcóm? Nó ale, ci sie te kudły krasiate zmachlowała, choby jakô modziusko dziolcha.

– Witej Agnys, ale ty dzisiôj szykownie wyglódôsz, chobyś miała ino... szejścdziysiónt lôt.

– Cicho być Elza, przeca łona miała dziepiyro Abrahama – padóm mojij staryj do ucha po cichusku.

– Przeca wiy, ale niy bydzie mi sie sam asić ku tymu ze szatami, kiere ji ze Efu Erna przisłała, bo na nia byli za knap.

– Nó, tóž po maluśkim jak stare Polôki – padóm do kamratów. I jesce róż na drugô szłapa, coby my przy tańcowaniu na psychol niy furgli.

Nó, i tak jakosik poleku prziszli my dran do szampana. Jô tam za bardzo go niy ciyrpia, bo mi sie po niym chepie, ale co mus, to mus.

Jak Pónbóczek przikôzôł, piyrszy kónceczek zech ze Elzóm przetańcowôł. Inoch miôł dioseckigo pecha, bo razinku zagrali waloszka a mie moje szłapy przy tym sie festelnie metlajóm.

Jezderkusie! Łobejzdrzij sie Ojgyn, jakô gryfnô dziółcha tam przy szynkwasio styrcy. Można popróbujaj i zatańcuje sie śnióm. Jerónie! A ta giyra w tym szlicu! Ludzie! I dychanie tyż ci mô... pôłno pióntka. Nie zmarznie łóna?, bo ji przeca aże pympek widać. Nó, co mode, to niy ta moja Elza abo – niy dej Pónbóczku – jeji kamratki.

Ida, bo jesce ftośik bydzie gibciyszy.

– Moga napytać, znacy prosić, paniczko gryfno. Tak bych sie kciôł sie swami moc potaćcować. A suchejcie ino, jak gryfnie grajóm.

Dej pozór mamlasie! To jes mój szczewik i niy deptej mie, bo cie praskna bez pysk!

– Niy, niy, jô niy do wôs paniczko, ino do tego łochyntola, co sie tak na tyj ci tancbinie roztopiyrzô choby ino łón sam tańcowôł.

– A wy tyż panie Ojgyn to richtik szykownie poradzicie tańcować, richtik mi sie swami dobrze tańcuje.

– Nó, to tyż sóm lata praktyki. Nó i ze szykownóm dziółchóm, to tyż zarôzki jes inakszij (jak ze swojóm babóm). Wóm tyż tyn nasz Pónbóczek dôł wszyjsko jak przinolezi. I dychać môcie cym, i szłapy na isto szykowne, nó, i... aże sie tropia cy móm pedzieć?... i siedzieć tyż môcie na cym. Niy, niy, to niy jes naskwol, to jes na richtik. Szykownô z wôs kobyta, niy idzie pedzieć. Łooo... A jak jesce ci tak wôs fest łobłopia, to aże mi mrowce przed ślypióma locóm i... spóminajóm sie mode lata, jezderkusie! – Niy, niy, to niy do wôs, tak sie ino rôd do sia mrónca, kiej trzimia takô gryfnô i wizgyrno dziółcha.

– To można by my sie tak po jednym szlukli? A ... zarôzki niyskorziz zasik potaćcujymy... niy, niy, moja starô tyż sie dobrze bawi, a eżli niy, to już jeji utrata... niy, niy... to ból ino wic, wiedzóm łóni? Nó ale, gryfnie pinkolóm, pra? Same takie nasze szlagry, jô to móm richtik rôd takô muzyka.

....

– Te! Ojgyn. Spamiyntej sie. Wstôwej, dugo tak jesce bydziesz gniól po tym łobiedzie? Bo już pizło szejść, sam môsz bónkawa i pile, kiereś miôł wećkać już we połednie; jô móm ło wszyjskim boczyć? Ty to byś ino nynoł, i nynoł. Śnik jakiś miôleś, abo co, boś tak szłapami wyrzgoł i gracami wywijôł a jakech szła do izby, to mi sie zdowało, iześ śpiywôł:

„Côłkô sala, śpiywô snami
tańcujónce walca, waloszka pôrami...”

– Ustón wyrceć, aże ustón! Ty tam zawdy jakiesik sroge gupoty poradzisz nawynokwiać!

I jak kôzdo sobota, bónkawa, pile, kónsek kołocza ze makiym abo kyjzóm...

a balanga... a balanga... to bydzie, kiej sómsiôd Bercik przikolybie sie nad ranym ze szynku do dóm.

Nó, i terôzki cosik blank ze inkszyj zorty. Dejcie pozór!

Zdrzódłym wieluch mojih gyszichtów sóm ludzie, ftorych trefióm przy ladze piwa, we kaczmach, putykach, biyrsztubach i... kaj tam jesce. Tak tyż mi sie przitrefiôło ze tóm facecyjóm, kierô kciôłbych terôzki łopedzieć. Idzie mi ło to, iże terôzki szkolorze corôzki mynij czytająm a barzij zajmająm sie klikaniym sms-ów abo internecowych ymilków.

Spichnólech sie kiejsik ze jednym mojim kamratym Pyjtrym, ftory mô dóna dwie dziołszki, gniozdurki-cwilingry – jego modsze siostry. Sóm ci już łone poważnymi sztudyntkóma trzecigo roku uniwersitytu. Kiejsik ze jednyj bydzie paniczka prawnik a ze drugij srogô ekónómistka-matymatikerka. Ale, to skuli tych dziołchów, tyn mój kamrat jes już chnet blank glacaty. Łobsztalowalichmy po ladze i Pyjter napocznoł łozprawiać:

– Wiysz Ojgyn, wczorej z rańca jedna śnich prziliznym głósiwym rzykła ku mie:

– Pyjterku ...

– Nóoo... – łodrzyknólech.

– A kiej ty yntlich ślazujesz ze pokładu?

– Pokładu? Ze ferdeki?

– Nó, pokładu Idy ....

– O, szprymnô, zwyrtno berdyjô! Łoczytanô, wyzdrzitô i szpasownô. Wiadómo przinôjmni, iże moja rodzónô. Ale, wiysz przeca Ojgyn, iże chop musi mieć łostatnie słowo, tóz gôdóm:

– Hmm, procno ślyjżc ze czegoś, co jes tak festelnie nisko. Tela myjtrów pod ziymióm...

– Pod ziymióm, bracik? Jak to pod ziymióm?

– Nó, tak to... – moje niwymiarowani przelôżyło bezpostrzydnio na fantazyjô wypówydzi...

– Cóz tyż ty bracik fandzolisz? Pod jakóm ziymióm?

– I tu mi Ojgyn cosik napoczło świtać – cióngnoł dalszij Pyjter. – Napoczónech cosik chytać ....

– Erna, a ty wiysz chocia, co to ból tyn Łysek?

– Nóóóó... pewnikiyw... kón ...

– A ta Ida?

– Nó toć!.... Szif!

– Wiysz Ojgyn, deczkoch sie pochichrôł alech wytuplikowôł szwesterze, iże pokłady sóm tyż na grubie i tak po prôwdzie, to tyn nasz Gustaw Morcinek radnij we grubskij tymatyce robiól.

– He, he... Pyjter, i co dalszij? Spokopiyla?

– Uzdôlech, co połozprawióm ło tym ze drugóm siostróm a dziepiyro po jeji ryakcji byda wiedziól eli to jes szpas abo gupota. Ale cosik mie tykło:

– Krista, ty to pewnikiyw wiysz, fto to ból tyn Łysek ze pokładu Idy?

- Nó przecamć! Kón...
- A ta còłkô Ida?
- Szif ... i to srogi...
- Dzisz Ojgyn, zarôzki idzie spomiarkować, iże to sóm cwilingerki, prôwda?

I to by można stykło na ta piyrszô niydziała po Zilwestrze, i przy fajerze Trzech Króli a łozprawiôł, i deczko szpasowôł jak zawdy we niydziała przy śniôdaniu

Ojgyn z Pnioków